

РЕШЕНИЕ

№ 4046

гр. София, 22.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 16.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **130** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на З. Х. С. от град Е. против Заповед № ЧР-2 92/16.12.2010г. на изпълнителния Д. на Агенция за социално подпомагане, с която служебното правоотношение на жалбоподателката на длъжността Д. на Дирекция „Социално подпомагане – град Е., обл. В Т е прекратено, на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна по съображения за липса на мотиви, въз основа на които е възприета от органа по назначаване оценката „неприемливо изпълнение”. Липсват мотиви относно периода на атестация, за който е формирана крайната обща оценка. От страна на жалбоподателката са изложени и съображения за несъгласието ѝ с дадената оценка на изпълняваната от нея длъжност.

В хода на съдебното производство жалбата е уточнена като се релевират и доводи за нарушение на процедурата по атестиране – не е проведена заключителна среща между оценяващия ръководител и жалбоподателката, което е в разрез с изискванията на наредбата, формулярът за оценка е подписан за „и.д. Д.” от лице, за което не е ясно каква длъжност изпълнява, кога е назначено и кое е в същност това лице; във формуляра за оценка не са посочени длъжностите на

лицата, подписали го за оценяващ и ръководител. Иска се отмяна на акта за прекратяване на служебното правоотношение. Претендират се деловодни разноски.

С жалбата съдът е сезиран с иск за присъждане на обезщетение, през което жалбоподателката не е била на служба поради прекратяването на служебното ѝ правоотношение.

Ответникът – И. Д. на Агенция за социално подпомагане, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори в процеса, че З. Х. С. е заемала държавна служба на длъжността „Д.” на Дирекция „Социално подпомагане” общ. Е., обл. В. Т. С оспорената заповед служебното ѝ правоотношение от посочената длъжност е прекратено на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл - поради получена възможно най – ниската обща оценка – 5 „неприемливо изпълнение” при атестирането, извършено съгласно Наредбата за условията и реда за атестиране на служителите от държавната администрация.

Тази оценка за индивидуално изпълнение е поставена за периода от 01.12.2009г. до 30.11.2010г. Видно от приложения формуляр за оценка, на 23.11.2009г. е изработен работен план с описание на целите, период на изпълнение и начин на доказване на изпълнението. Последният е сведен до знанието на служителя съгласно положения във формуляра подпис.

На 17.06.2010г. е проведена междинна среща между оценявания служител и оценяващият ръководител – М. А, като последният е направил коментар по отношение на работата на жалбоподателката, в който е отразено изпълнението на конкретни дейности през тази част от атестирания период.

Поставената обща оценка на изпълнението за периода е 5 „неприемливо изпълнение”. Видно от стр. 5 на формуляра за оценка, същият е подписан от оценяващия ръководител М. А и З. Х. на 26.11.2010г. В полето „коментар на оценявания” жалбоподателката е направила възражение, че не е съгласна с дадената ѝ оценка. Подробни съображения в тази връзка са развити в писмените ѝ възражения до гл. Д. на ГД „Социално подпомагане” и контролиращ ръководител.

Видно от т. II на формуляр по възражение за оценка на индивидуалното изпълнение на длъжността възражението на жалбоподателката е прието за неоснователно, тъй като макар и аргументирано, изложеното не е подкрепено с доказателства, а извършената от инспектора на А. проверка през м. октомври 2010 е установила съществени пропуски в организацията на работа в ДСП Е..

Този формуляр е подписан от жалбоподателката, Р Г в качеството ѝ на контролиращ ръководител и от и.д. Д. Т. Ш за оценяващ ръководител на дата 16.12.2010г. т.е. за времето от провеждане на заключителната среща на 26.11.2010г. до произнасянето по възраженията на 16.12.2010г. длъжността Д. в

РДСП В. Т и оценяващ ръководител се изпълнявала от различни лица.

Съгласно приложената по делото длъжностна характеристика, директорът на дирекция „Социално подпомагане” в А. е пряко подчинен на директора на Регионалната дирекция „Социално подпомагане”.

От представената по делото Заповед № ЧР-1 604/30.03.2010г. за Д. на РДСП В. Т е назначена М А. Видно от Заповед № ЧР-7 68/08.12.2010г. на М А е разрешен отпуск за бременност и раждане от 11.12.2010г. до 26.08.2011г. Съгласно допълнително споразумение към трудов договор № 4508/20.04.2003г. Т Ш е преназначена на длъжност главен експерт в РДСП Г. В. Т. Със Заповед № ЧР-5 757 от 07.12.2010г., считано от 11.12.2010г. Т. Ш изпълнява длъжността Д. на РДСП В.Т до завръщане на титуляра.

Длъжността гл. Д. на Главна дирекция „Социално подпомагане” – А. се изпълнява от Р Г.

По делото е представен препис от служебното досие на жалбоподателката, от което е видно, че тя е атестирана ежегодно.

В хода на съдебното производство са представени вътрешни правила за условията и реда за атестиране на служителите в А., утвърдени със Заповед № РД 01-1174/16.10.2008г. на изпълнителния Д. на агенцията. Съгласно чл. 5, ал. 4 от цитираните правила контролиращ ръководител за директорите на дирекция „Социално подпомагане” е главния Д. на ГД „Социално подпомагане”.

Прилага се и констативен протокол от 01.11.2010г. за извършена комплексна проверка в ДСП Е. от комисия, определена със Заповед № РД 01-1127/19.10.2010г. на изпълнителния Д. на А..

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, считано от датата на връчването му на 21.12.2010г., поради което е *процесуално допустима*.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на оспорения акт съгласно чл. 168 от АПК, съдът намира следното:

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 108, ал.1 от ЗДСл – изпълнителният Д. на Агенция за социално подпомагане, който съгласно чл. 5, ал.1, т. 15 от Устройствения правилник на А. изпълнява правомощията на орган по назначаване по отношение на държавните служители в А..

При издаването на заповедта е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 108, ал.1 от ЗДСл.

Възраженията в жалбата за липса на мотиви са неоснователни. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение съдържа фактически и правни основания по смисъла на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК. От съдържанието на акта се установява, че като причина за издаването му се сочи получената от жалбоподателката най-ниска оценка на изпълнението на длъжността при атестиране. Така посоченото фактическо основание отговаря на материалноправните основания за прекратяване на служебно правоотношение

по чл. 107, ал.2 от ЗДСл.

Спорът по делото касае наличието на основанията по чл. 107, ал.2 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение и по – конкретно спазването на процедурата по атестиране на жалбоподателката за периода 01.12.2009г. – 30.11.2010г.

Съгласно чл. 11, ал.1 от НУРАСДА атестирането чрез оценяване на трудовото изпълнение включва следните етапи: 1). Изготвяне и съгласуване на работен план в началото на периода; 2). Междинна среща в средата на периода; 3). Заклучителна среща и определяне на обща оценка на трудовото изпълнение в края на периода.

В процесния случай не е спорно между страните, че са спазени първите два етапа от процедурата по атестиране. Това се установява и от приложения по делото атестационен формуляр – налице е изготвен работен план в началото на периода и на 17.06.2010г., в рамките на нормативно установения срок е проведена междинна среща. Коментарът на оценяващия ръководител на този етап е за изпълнение на целите, заложи в работния план като са отчетени и настъпилите структурни промени в териториалния обхват на дейностите, осъществявани от ДСП Е. по отношение на общините Е. и З.

Възраженията в жалбата се отнасят до нарушения при провеждането на последния етап, като се твърди, че заключителната среща не е проведена съобразно изискванията на чл. 14, ал. 2 от НУРАСДА. По-конкретно доводите на жалбоподателката и на процесуалния ѝ представител в представената по делото писмена защита се отнасят до неспазване на изискването за предварително обсъждане на обстоятелствата, посочени в нормата на чл. 14, ал.2 от НУРАСДА при проведената заключителна среща на 26.11.2010г.

Тези доводи са неоснователни, тъй като не се подкрепят от наличните по делото доказателства. Цитираната норма въвежда изискване при провеждане на заключителната среща между оценяващия ръководител и оценявания, да се обсъждат обстоятелствата, относно степента, в която са изпълнени целите в работния план; степента, в която са постигнати изискванията към изпълнението на преките задължения; степента, в която оценяваният е показал компетентностите, необходими за ефективно изпълнение на заеманата длъжност; както и подходящи действия за обучение и развитие на служителя през следващия период, като съответните раздели от формуляра за оценка се попълват след приключването ѝ съгласно чл.14, ал.3 от НУРАСДА.

Запитана по реда на чл.176 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, жалбоподателката отговаря, че на 26.11.2010г. ѝ бил определен ден и час за провеждане на заключителна среща с оценяващия ръководител М С – регионален Д. на РДСП - В.Т. Явила се на деня и часа, готовият формуляр ѝ бил даден, за да го прочете. Не била съгласна с написаното. Не било проведено разискване на целите от работния план. Предоставен ѝ бил готов, попълнен формуляр, без да се е състояло обсъждане.

Така даденото обяснение на страната в процеса не може да служи като годно

доказателство за установяване на твърдените от нея обстоятелства относно начина на провеждане на заключителната среща. То не се подкрепя от никакви други доказателства по делото. Видно от формуляра за оценка провеждането на заключителна среща по смисъла на чл. 11 от НУРАСДА е потвърдено с подписа на оценявания служител и с коментара му, че не е съгласен с поставената оценка, поставен на датата и мястото на провеждането ѝ. Безспорно се установява, че подписалия формуляра М С А към датата на провеждане на заключителната среща 26.11.2010г. е изпълнявала длъжността Д. на РДСП В. Т и притежава качеството оценяващ ръководител по смисъла на чл. 4 от НУРАСДА. В конкретния случай са налице подпис, дата и възражение по окончателната оценка, поставени от служителя, като липсва отбелязване, че беседа не е проведена. В този смисъл е и решение № 5614/20.04.2011г. на ВАС, 5-чл. състав по адм. дело № 2230/2011г. , с което е отменено цитираното в писмената защита на адв. Т решение № 52 от 4.01.2011 г. на ВАС по адм. д. № 2585/2010г.

Надлежното оформяне на формуляра с подписите на страните удостоверява релевантния факт, че съответните етапи по оценяването са приключили с отразения в акта резултат.

Възражения за немотивираност на оценката съгласно чл. 76, ал.3 от ЗДСл и липса на обсъждане са направени от служителя в представените писмени възражения № 242-2828/06.12.2010г., които са обсъдени от контролиращия ръководител. С това е изчерпан реда за оспорване на дадената обща оценка от проведеното атестиране.

Атестирането е извършено в съответствие и с условията на чл. 12, 13 и 14 от НУРАСДА - работният план е съгласуван с оценявания служител (формулярът в тази част е подписан от последната), междинната среща е проведена в посочения в наредбата период, като резултатите са отразени във формуляра, заключителната среща също е проведена предвид изложеното по-горе, като е изготвена и общата оценка. Последната включва изпълнението на длъжността по конкретни показатели и оформяне на обща оценка, като конкретните показатели са оценени отделно и мотивирани писмено от оценяващия съгласно чл. 25, ал. 1 от НУРАСДА и включват: степен на реализация на целите от работния план, степен на изпълнение на задълженията и показатели за компетентност съгласно чл. 19 от Наредбата. Наредбата. С това са осъществени и изискванията на чл. 15, 16, 17, 18 от същата.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни и възраженията на процесуалния представител на жалбоподателката за нарушение на чл. 4 и чл. 5 от НУРАСДА, тъй като формулярът не съдържа означение за длъжността на подписалите го оценяващ и контролиращ ръководител. По делото не се оспорва, че формулярът е подписан от М А за оценяващ ръководител и от Р Г за контролиращ ръководител. От представените писмени доказателства от страна ответника се установява, че тези лица са изпълнявали съответно длъжността Д. на РДСП В.Т и длъжността главен Д. на ГД „Социално подпомагане”, които съгласно представените вътрешни правила за атестиране на държавните

служители в А. и длъжностната характеристика на жалбоподателката са оценяващ и контролиращ ръководител при атестирането на директорите на дирекции „Социално подпомагане”. С оглед на това не се констатира нарушение на чл. 4 и чл. 5 от НУРАСДА при провеждането на атестацията, послужила като основание за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателката.

Предвид всичко изложено се налага краен извод, че нормативно установената процедура при атестиране на жалбоподателката е спазена, поради което изготвената оценка съставлява материалноправно основание за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 107, ал. 2 от ЗДСл и заповедта на изпълнителния Д. на А. не страда от пороци, които да налагат нейната отмяна.

Останалите възражения в жалбата касаят обективността и правилността на определената окончателна оценка, по отношение на която съдът не разполага с правомощие да се произнася.

При този изход на спора се явява неоснователно и искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателката.

С жалбата съдът е сезиран с иск за заплащане на обезщетение на основание чл.121, ал.1, т.3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Принципната възможност за общо разглеждане на жалбата и иск за заплащане на обезщетение е предвидена чл. 204, ал. 2 от АПК. Настоящият съдебен състав намира, че искът по чл. 104, ал.1 от ЗДСл не подлежи на съвместно разглеждане в съдебното производство, с предмет законосъобразността на акта за прекратяване на служебното правоотношение. Аргументите за това са свързани със спецификата на правопораждащия фактически състав за заплащане на претендираното обезщетение. Съгласно чл. 104, ал.1, изр. последно от ЗДСл, то следва да се определи в зависимост от размера на brutната заплата на служителя към момента на признаване на уволнението за незаконно. Последното предполага влязъл в сила съдебен акт относно незаконосъобразността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Цитираната норма е специална по отношение на чл. 204, ал. 2 АПК и налага разделяне на производството по иска и отделянето му в самостоятелно дело.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град,

РЕШИ:

РАЗДЕЛЯ производството по адм. дело № 130/2011г. по описа на АССГ, 11 състав, като жалбата, в частта ѝ с характер на искова молба с предявен иск с правно основание чл. 104, ал.1 ЗДСл във връзка с чл. 121, ал. 1,т.3 от ЗДСл за заплащане на обезщетение за времето, през което жалбоподателката не е била на служба поради прекратяване на служебното ѝ правоотношение, следва да бъде докладвана на председателя на АССГ за образуване на ново дело, заедно с

препис от настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Х. С. от град Е. против Заповед № ЧР-2 92/16.12.2010г. на изпълнителния Д. на Агенция за социално подпомагане, с която служебното ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 - дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: